

تأثیر گردشگری پایدار بر توسعه مناطق محروم

(مطالعه موردی: منطقه سیستان)

مرتضی توکلی^۱ فاطمه پودینه دادی نژاد^۲

چکیده

امروزه گردشگری به یکی از ارکان اصلی اقتصاد تجارت جهانی تبدیل شده است، علاوه بر آن بسیاری از برنامه ریزان توسعه نیز صنعت را به عنوان یکی از ارکان اصلی توسعه پایدار یاد می کنند. رشد صنعت گردشگری می تواند تأثیرات همه جانبه ای در منطقه به دنبال داشته باشد. افزایش درآمدها، تنوع اقتصادی، خارج شدن منطقه از انزوا، و ایجاد فرصت های شغلی از پیامدهای این صنعت به شمار می آید. این در حالی است که منطقه بندی کردن گردشگری با توجه به توان های بالقوه هر منطقه می تواند به توسعه مناطق محروم منجر شود و دولت نیز باید زیر ساخت های لازم در جهت توسعه و بومی سازی گردشگری را فراهم آورد. در این راستا، منطقه سیستان نیز به عنوان یکی از نقاط جاذب گردشگری در کشور کمتر از ۱٪ درصد از گردشگران را به سوی خود جذب نموده است. در این مقاله سعی شده است که صنعت گردشگری به عنوان رهاوردی نوین، گامی در جهت توسعه این منطقه محروم باشد. روش استفاده در این پژوهش، پیمایشی و توصیفی - تحلیلی بوده است، با بهره گیری از مدل SWOT نتایج حاصله حاکی از آن است که، صنعت گردشگری در این استان با توجه به جاذبه های گردشگری زیاد، با موانع جدی در این زمینه روبه رو است، که می توان به نبود مدیریت مدون در زمینه توسعه گردشگری، بحث مرزی بودن و امنیت منطقه، سطحی نگری مسئولین امر نسبت به این موضوع، عدم معرفی مناسب آثار و جاذبه های دیدنی، محدود بودن امکانات رفاهی و اقامتی و کمبود بودجه اختصاصی به این صنعت را اشاره نمود.

واژه های کلیدی: گردشگری پایدار، توسعه، مناطق محروم، سیستان

۱- استادیار جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه زابل؛ tavakoli52@gmail.com

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا، دانشگاه زابل؛ Podine.f@gmail.com